

Sygn. akt II CSK 227/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. K. przeciwko T. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt I ACa 550/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana T. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 października 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 28 stycznia 2014 r. poprzez ustalenie terminu początkowego płatności zasądzonych odsetek na 1 lutego 2007 r. oraz oddalającego apelację powoda W. K. w pozostałej części, a apelację powódki w całości – w zakresie dotyczącym orzeczenia reformatoryjnego oraz oddalającego apelację powódki.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., podnosząc, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni: art. 405 oraz 226 § 1 k.c. w zw. z art. 336 k.c. w odniesieniu do podstawy prawnej rozliczania konkubinatu; art. 355, 354, 455, 481 § 1, 405 i 363 § 2 k.c. w odniesieniu do określania terminu zasądzania odsetek związanych

z uwzględnieniem roszczenia o zwrot nakładów; art. 363 § 2 k.c. w odniesieniu do określania wysokości odszkodowania w kontekście zapłaconego podatku VAT.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa – mimo wystąpienia takiej potrzeby – nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). Przedstawione uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest niekompletne. Zawiera bowiem szkicowe zarysy problematyki budzącej potrzebę dokonania wykładni oraz odesłanie do dokładnej analizy omawianych okoliczności w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej. Zgodnie zaś ze stanowiskiem judykatury odwołanie się do podstaw skargi kasacyjnej, które podlegają rozpatrzeniu przez Sąd Najwyższy w innym składzie, nie czyni zadość prawidłowemu uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, nie publ.). Ponadto część argumentów podnoszonych na uzasadnienie potrzeby wykładni ma charakter polemiczny i odnosi się do oceny dowodów dokonanej przez Sąd odwoławczy, co jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Niezależnie od tego wskazać należy, że problematyka prawna rozliczeń

majątkowych byłych konkubentów wielokrotnie była przedmiotem orzeczeń wskazujących na potrzebę indywidualizowania w danych okolicznościach faktycznych postawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięć. Nie istnieje zatem możliwość ujednolicenia stanowiska w tym przedmiocie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.